

- สาระ:** ลูกๆ ที่แสนหวาน ฝึกฝนที่จะมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ เพียงด้วยการฝึกฝนนี้เท่านั้นที่ลูกจะสามารถกลายเป็นดวงวิญญาณที่บริสุทธิ์และดวงวิญญาณบุญ
- คำถาม:** เนื่องจากการมีความรู้ในเรื่องใดที่ทำให้ลูกๆ อยู่อย่างสดชื่นแจ่มใสอย่างสม่ำเสมอ?
- คำตอบ:** ลูกได้รับความรู้ว่าเป็นละครที่มหัศจรรย์ที่ลูกสร้างขึ้น บทบาทที่ไม่สูญสลายของนักแสดงแต่ละคนถูกกำหนดไว้แล้วไว้ในละคร แต่ละคนก็เล่นบทบาทของตนเอง และเนื่องจากการรู้นี้ลูกจึงอยู่อย่างสดชื่นแจ่มใสอย่างสม่ำเสมอ
- คำถาม:** พ่อมีงานศิลปะอะไรอย่างหนึ่งซึ่งไม่มีใครมี
- คำตอบ:** พ่อผู้เดียวเท่านั้นที่มีศิลปะของการทำให้ลูกๆ มีจิตสำนึกเป็นดวงวิญญาณ เพราะท่านเองมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณอย่างสม่ำเสมอ ท่านคือผู้ที่สูงสุด ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถมีศิลปะนี้

โอมชานติ พ่อหนึ่งนี้และอธิบายแก่ลูกๆ ทางจิต นั่นคือแก่ลูกดวงวิญญาณ ลูกต้องพิจารณาตนเองเป็นดวงวิญญาณใช้ไหม? พ่อได้อธิบายแก่ลูกแล้วว่า ก่อนอื่นใดฝึกฝนการเป็นดวงวิญญาณไม่ใช่ร่างกาย เมื่อลูกพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณเท่านั้นที่ลูกจะจดจำพ่อสูงสุด หากลูกไม่พิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ และแล้วจะมีการจดจำเพียงญาติมิตรทางโลกและธุรกิจ ฯลฯ เท่านั้นอย่างแน่นอน เหตุนี้เองก่อนอื่นลูกต้องฝึกฝน: นั่นคือดวงวิญญาณ และแล้วก็จะมีการจดจำระลึกถึงพ่อทางจิต พ่อให้คำสอนแก่ลูก: อย่าได้พิจารณาว่าตนเองเป็นร่างกาย ในทั้งวงจรพ่อให้ความรู้แก่ลูกเพียงครั้งเดียวเท่านั้น และแล้วลูกจะได้รับคำอธิบายนี้อีกครั้งหลังจาก 5000 ปี หากลูกพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ ลูกก็จะจดจำพ่อด้วยเช่นกัน ถึงครั้งหนึ่งของวงจรที่ลูกเคยพิจารณาว่าตนเองเป็นร่างกาย ในเวลานี้ลูกต้องพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ เช่นที่ลูกคือดวงวิญญาณ พ่อคือดวงวิญญาณด้วย อย่างไรก็ตามพ่อนั้นสูงสุด พ่อเป็นเพียงดวงวิญญาณ และดังนั้นพ่อจึงไม่ได้จดจำผู้มีร่างกายใดๆ ดาด้านี้คือผู้มีร่างกาย ในขณะที่พ่อนั้นคือผู้ที่ไม่มีตัวตน ประชาบิดาบรรพบุรุษนี้คือผู้มีตัวตน ชื่อที่แท้จริงของชีพบบาคือชีวา ท่านเป็นเพียงดวงวิญญาณ เป็นเพียงท่านนั้นที่สูงที่สุดเหนือสิ่งใด นั่นคือท่านคือดวงวิญญาณสูงสุด พ่อมาในเวลานี้เท่านั้นและเข้ามาในร่างกาย ท่านไม่สามารถที่จะกลับมาเป็นร่างที่เป็นร่างได้ เป็นมนุษย์ที่มีตัวตนผู้ที่กลับมาเป็นร่าง ท่านไม่มีตัวตนอย่างสม่ำเสมอ ท่านต้องมาและดลใจลูกให้มีการฝึกฝนนี้ ท่านพูดว่าพิจารณาตนเองว่าเป็นดวงวิญญาณ นั่งและเรียนรู้บทเรียน: “ฉันคือดวงวิญญาณ ฉันคือดวงวิญญาณ” “ฉัน ดวงวิญญาณนี้คือลูกของชีพบบา” การฝึกฝนนั้นจำเป็นสำหรับทุกสิ่ง พ่อไม่ได้กำลังอธิบายสิ่งใดใหม่แก่ลูก เมื่อลูกคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณได้อย่างมั่นคง ลูกจะมีการจดจำระลึกถึงพ่อที่มั่นคงด้วยเช่นกัน หากมีสำนึกที่เป็นร่างลูกจะไม่สามารถจดจำพ่อ ลูกมีความหยิ่งยโสของร่างกายเป็นเวลาครั้งวงจร ในเวลานี้พ่อมาสอนลูกให้พิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ ไม่มีใครในยุคทองสอนให้ลูกพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ มีการตั้งชื่อแก่ร่างกายเสมอ ไม่เช่นนั้นแล้วลูกจะเรียกกันและกันได้อย่างไร? มรดกที่ลูกได้รับมาจากพ่อที่นี้ก็ได้รับมาอย่างเป็นผลรางวัลที่นั่น อย่างไรก็ตามลูกก็จะยังคงเรียกกันและกันด้วยชื่อของลูก ศรีกฤษณะเองก็เป็นชื่อของร่างกาย กิจกรรมนั้นก็ไม่สามารถดำเนินไปโดยไม่มีชื่อได้ ไม่ใช่ใครก็ตามที่นั่นจะพูดว่า พิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ ที่นั่นทุกคนจะอยู่อย่างมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ลูกได้รับการดลใจให้ฝึกฝนนี้ในเวลานี้เพราะได้มีการสะสมบาปอย่างมากมาย บาปนั้นก็ค่อยๆ สะสมไว้ทีละน้อยๆ และเวลานี้ลูกได้กลายเป็นดวงวิญญาณบาปอย่างสมบูรณ์ ไม่ว่าลูกนั้นจะเคยทำอะไรมาจนถึงครั้งหนึ่งของวงจรก็ต้องจบสิ้นลงไปที่สิ่งนั้นจะลดลงไปที่ละน้อย ในยุคทองนั้นลูกอยู่อย่างสโตประธาน ในยุคเงินลูกกลับมาสโต เป็นเวลานี้ที่ลูกได้รับมรดก เพียงด้วยการพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ และจดจำพ่อเท่านั้นที่ลูกได้รับมรดก เป็นในเวลานี้ที่พ่อได้ให้คำสอนแก่ลูกเพื่อที่จะกลับมาเป็นดวงวิญญาณ ลูกไม่ได้รับคำสอนเหล่านี้ในยุคทอง แต่ละคนนั้นก็เฝ้าแต่ก้าวไปตามชื่อของเขาหรือเธอที่นี้ลูกแต่ละคนต้องกลับมาบริสุทธิ์และเป็นดวงวิญญาณบุญจากดวงวิญญาณบาปด้วยพลังโยคะ ไม่มีความจำเป็นใดสำหรับความรู้ในยุคทองและลูกไม่ได้นำคำสอนเหล่านี้ไปที่นั่น ลูกไม่ได้นำทั้งความรู้และโยคะนี้ไปที่นั่น เป็นในเวลานี้เท่านั้นที่ลูกต้องกลับมาบริสุทธิ์จากเต็มไปด้วยบาป และแล้วองศาของลูกก็ค่อยๆ ลดลง เช่นที่องศาของพระจันทร์ลดลงจนกระทั่งมีเพียงเส้นที่หลงเหลืออยู่ ดังนั้นอย่าได้สับสนเกี่ยวกับสิ่งนี้ หากลูกไม่เข้าใจบางสิ่งลูกสามารถถามได้ ก่อนอื่นใดจงมีศรัทธาที่มั่นคงว่าลูกคือดวงวิญญาณ ลูกๆ ดวงวิญญาณกลับมาตโประธานในเวลานี้ เริ่มแรกลูกเคยสโตประธานและแล้วแต่ละวันที่ผ่านไปองศาของลูกก็ลดลงอย่างต่อเนื่อง เมื่อลูกไม่ได้ทำให้สิ่งนี้มั่นคงว่าลูกเป็นดวงวิญญาณ ลูกก็ล้ม

พ่อ นี่คือสิ่งแรกและสิ่งหลัก ด้วยการกลับมาสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ลูกก็จะจดจำพ่อและมรดกของลูกด้วยเช่นกัน เมื่อลูกจดจำมรดกของลูกๆ ลูกจะอยู่อย่างบริสุทธิ์ และมีคุณธรรมที่สูงส่งด้วยเช่นกัน ลูกมีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของลูกอยู่เบื้องหน้าลูก นี่คือนิยามวิทยาลัยของพระเจ้าที่ซึ่งพระเจ้ากำลังสอนลูก ท่านผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถทำให้ลูกมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ไม่มีใครอื่นมีทักษะนี้ พ่อผู้เดียวสอนสิ่งนี้แก่ลูก ดาदानี่กำลังทำความเข้าใจความเพียรพยายามด้วยเช่นกัน พ่อไม่เคยใช้ร่างกายที่ท่านนั้นจะต้องทำความเข้าใจเพียรพยายามเพื่อกลับมาสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ท่านเพียงแต่มาในเวลานี้เพื่อทำให้ลูกสำนึกเป็นดวงวิญญาณ มีคำพูดว่า ผู้ที่มีความรับผิดชอบบนศีรษะของเขาสมาารถหลับอย่างสบายได้อย่างไร? เมื่อใครบางคนมีธุรกิจมากมายเกินไปเขาเหล่านั้นก็ไม่ได้มีเวลาว่างใดๆ ผู้ที่มีเวลาว่างนั้นก็มาอยู่เบื้องหน้าบาบาเพื่อจะทำความเข้าใจเพียรพยายาม คนใหม่บางคนก็มาด้วยเช่นกัน และพวกเขาที่รู้สึกว่าคุณรู้ดีดีมาก คำพูดเหล่านี้ “จดจำฉัน พ่อของลูก และบาปของลูกจะได้รับการปลดปล่อย” ได้มีการกล่าวไว้ในกิตติด้วยเช่นกัน ดังนั้นพ่ออธิบายสิ่งนี้ ท่านไม่ได้ประณามใคร ท่านรู้ว่าลูกต้องกลับมาไม่บริสุทธิ์จากบริสุทธิ์ และท่านต้องมาเพื่อทำให้ลูกบริสุทธิ์จากไม่บริสุทธิ์ นี่คือการที่ลูกกำหนดไว้แล้ว ไม่มีเรื่องของการประณามใครในสิ่งนี้ เวลานั้นลูกๆ เข้าใจความรู้เป็นอย่างดีชัดเจนมาก ไม่มีใครอื่นรู้จักพระเจ้าเลย เหตุนี้เองพวกเขาจึงถูกเรียกว่าลูกกำพร้าและเป็นผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้า เวลานั้นพ่อกำลังทำให้ลูกๆ รู้คิดอย่างมาก ในฐานะที่เป็นครูท่านก็กำลังสอนลูกว่าวงจรโลกนี้ดำเนินไปอย่างไร เมื่อลูกได้รับคำสอนเหล่านี้ลูกก็ได้รับการเปลี่ยนแปลง บาร์ตที่เคยเป็นวัดของชีวา เวลานั้นกลายเป็นโรงค้าประเวณี ไม่มีเรื่องของการประณามในสิ่งนี้ นี่คือการละเล่นที่ซึ่งพ่ออธิบายแก่ลูก ท่านบอกลูกว่าลูกถูกเปลี่ยนจากเทพไปเป็นปีศาจอย่างไร แต่ท่านก็ไม่ได้ถามลูกว่าเหตุใดลูกจึงกลายเป็นเช่นนั้น พ่อได้มาเพื่อให้คำแนะนำของท่านเองแก่ลูกๆ ท่านมาให้ความรู้ว่าวงจรโลกนั้นหมุนไปอย่างไรแก่ลูกด้วยเช่นกัน เพียงมนุษย์เท่านั้นที่จะรู้สิ่งนี้ เวลานั้นลูกๆ รู้สิ่งนี้และกำลังจะกลายเป็นเทพ นี่คือการที่ศึกษาที่เปลี่ยนจากมนุษย์ให้กลายเป็นเทพ และเพียงพ่อเท่านั้นที่นั่นที่นั่นและสอนความรู้ที่นั่น ที่นั่นทุกคนคือมนุษย์ เหล่าเทพไม่สามารถมาสู่โลกนี้ได้ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถกลายเป็นครูและสอนลูก จงมองดูว่าพ่อผู้สอนลูกมาที่นี่เพื่อสอนลูกอย่างไร ได้รับการจดจำว่าพ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุดมาใช้พาหนะ พวกเขาไม่ได้เขียนสิ่งนั้นอย่างสมบูรณ์ว่าท่านใช้พาหนะใด ไม่มีใครแม้แต่จะเข้าใจนัยสำคัญของตรีมูรติ พ่อสูงสุดหมายถึงดวงวิญญาณสูงสุด ท่านให้คำแนะนำของท่านเองว่าท่านคือใคร ไม่มีเรื่องของการความหึงหวงใสในสิ่งนี้ เนื่องจากการไม่เข้าใจสิ่งนี้ ผู้คนจึงพูดว่า “ท่านมีความหึงหวงใส” บราห์มานี้ไม่ได้พูดว่าท่านคือพระเจ้า เป็นเพียงเรื่องของความเข้าใจว่าคำพูดเหล่านี้คือคำพูดที่สูงส่งของพ่อ พ่อของทุกๆ ดวงวิญญาณคือหนึ่งเดียว ผู้ที่ถูกเรียกว่าดาตา ผู้ก็คือ “พาหนะที่โชคดี” ท่านได้ชื่อว่าบราห์มา เนื่องจากบราห์มินั้นเป็นที่ต้องการ ประชาบิดา บราห์มาคืออดีต ท่านคือพ่อของผู้คน พวกเขาคือผู้คนใด? ประชาบิดาบราห์มาคือผู้มีร่างกาย และดังนั้นท่านต้องนำทุกคนมาเลี้ยงดู ซึ่งบาบาอธิบายแก่ลูกๆ: พ่อไม่ได้นำใครมาเลี้ยงดู ลูกๆ ดวงวิญญาณทั้งหมดถึงอย่างไรก็เป็นลูกๆ ของพ่อเสมอ พ่อไม่ได้ทำให้ลูกเป็นลูกๆ ของพ่อ พ่อคือพ่อที่คงอยู่ตลอดไปของลูกๆ ดวงวิญญาณ พ่ออธิบายอย่างกระจ่างชัดมาก แต่กระนั้นก็ตามท่านก็พูดว่าพิจารณาว่าตนเป็นดวงวิญญาณ ลูกละทิ้งทั้งโลกเก่า สติปัญญาของลูกรู้ว่าทุกคนจะกลับบ้านจากโลกนี้ไป ไม่ใช่ว่าลูกต้องมีการสละละทิ้งและไปอยู่ในป่า เราจะละทิ้งทั้งโลกและไปสู่อำนาจของเรา เหตุนี้เองจึงไม่มีสิ่งใดนอกจากพ่อผู้เดียวควรได้รับการจดจำ เมื่อใครบางคนไปถึงอายุ 60 เขาก็ต้องทำความเข้าใจเพียรพยายามเพื่อไปอยู่เหนือเสียง นั่นคือเพื่อไปสู่สภาพของการปลดเกษียณ เรื่องของการเข้าไปสู่สภาพของการปลดเกษียณนี้ อ้างอิงถึงเวลานี้ บนหนทางของความเสื่อมใสศรัทธาไม่มีใครรู้เกี่ยวกับสภาพของการปลดเกษียณ พวกเขาไม่สามารถอธิบายความหมายของ “สภาพของการปลดเกษียณ” “การอยู่เหนือเสียง” ก็อ้างอิงถึงโลกที่ไม่มีตัวตน ดวงวิญญาณทั้งหมดอาศัยอยู่ที่นั่นและดังนั้นจึงเป็นสภาพของการปลดเกษียณของทุกคน ทุกคนต้องกลับบ้าน ในคัมภีร์ พวกเขาได้แสดงว่าดวงวิญญาณคือดวงดาวที่เปล่งประกายที่กึ่งกลางหน้าผาก บางคนคิดว่าดวงวิญญาณมีรูปร่างเหมือนนิ้วหัวแม่มือและพวกเขาก็จดจำรูปร่างนิ้วหัวแม่มือ พวกเขาจะสามารถจดจำและกราบไหว้บูชาดวงดาวได้อย่างไร? ดังนั้นพ่ออธิบาย เมื่อลูกได้กลับมาสำนึกที่เป็นร่าง ลูกก็กลายเป็นผู้กราบไหว้บูชา เมื่อเวลาของความเสื่อมใสศรัทธาได้เริ่มขึ้น สิ่งนั้นก็ถูกเรียกว่าลัทธิของความเสื่อมใสศรัทธา ลัทธิของความรู้ที่แยกห่างไป ความรู้และความเสื่อมใสศรัทธาทั้งสองไม่สามารถอยู่ในเวลาเดียวกัน เช่นที่กลางวันและกลางคืนไม่สามารถเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน กลางวันนั้นก็กล่าวถึงความสุข และกลางคืนนั้นก็กล่าวถึงความทุกข์นั่นคือความเสื่อมใสศรัทธา มีคำกล่าวที่ว่า กลางวันและกลางคืนของประชาบิดาบราห์มา ดังนั้นผู้คนและบราห์มานั้นเกิดขึ้นในเวลาเดียวกันอย่างแน่นอนใช่หรือไม่ ลูกๆ บราห์มินั้นเข้าใจว่าลูกมีประสบการณ์ของความทุกข์เป็นเวลาครั้งวงจร และแล้วก็มีสุขเป็นเวลาค้างครั้งวงจร นี่คือน่าสนใจที่จะต้องเข้าใจด้วยสติปัญญาของลูก ลูกรู้ด้วยเช่นกันว่าไม่ใช่ทุกคนจะสามารถจดจำพ่อ กระนั้นก็ตามพ่อเองก็อธิบายแก่ลูกอย่างต่อเนื่องว่า พิจารณาว่าตนเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ และลูกจะกลับมาบริสุทธิ์ สาสนนี้ต้องถูกใช้กับทุกคน ลูกต้องทำงานรับใช้ ผู้ที่ไม่ทำงานรับใช้ไม่ใช้ดอกไม้ เมื่อผู้เป็นนายของสวนไปสู่สวน, ท่านก็ต้องการที่จะเห็นแต่ดอกไม้ผู้ที่มีค่าต่องานรับใช้และผู้ที่ไม่ให้ประโยชน์แก่ผู้คนมากมายเท่านั้น

อยู่เบื้องหน้าท่าน ผู้ที่มีสำนึกที่เป็นร่างสามารถเข้าใจได้ด้วยตนเองว่าพวกเขาไม่ใช่ดอกไม้ ดอกไม้ที่ดีมากกำลังนั่งอยู่เบื้องหน้าบาบา ดังนั้นสายตาของพ่อจึงจับจ้องไปยังพวกเขา และแล้วก็มีการรำรำ(ของความรู้)ที่ดีมาก(ตัวอย่างของเด็กหญิงเต็นรำ) ในโรงเรียน ครูทั้งหลายก็รู้ว่าใครจะได้รับอันดับหนึ่ง สอง และสาม ความใส่ใจของพ่อนั้นก็ถูกดูดดึงไปหาผู้ที่ทำงานรับใช้ด้วยเช่นกัน พวกเขาคือผู้ที่ไต่ไปสู่หัวใจของพ่อ ผู้ที่ทาลายงานรับใช้ไม่สามารถไต่ไปสู่หัวใจของพ่อ สิ่งแรกและสิ่งหลักที่พ่อบริบายก็คือ: จงมีศรัทธาว่าลูกคือดวงวิญญาณ, เพียงเท่านั้นเองที่จะมีการจดจำระลึกถึงพ่อ หากมีสำนึกที่เป็นร่าง, ลูกจะไม่สามารถมีการจดจำระลึกถึงพ่อได้ และแล้วสติปัญญาของลูกก็จะถูกดูดดึงไปหาญาติมิตรทางโลกหรือธุรกิจของลูก เมื่อลูกมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ, ลูกก็จดจำพ่อเหนือโลก ลูกควรจะจดจำพ่อด้วยความรักอย่างมาก ต้องการความเพียรพยายามที่จะพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ ลูกจำเป็นต้องมีความสันโดษเพราะหลักสูตรของการอยู่ในเตาเผาเป็นเวลา 7 วันนั้นยากมาก ไม่ควรจะมีการจดจำใคร ลูกไม่สามารถแม้กระทั่งเขียนจดหมายถึงใคร สิ่งนี้เคยเป็นบัพทิตของลูกในตอนเริ่มแรก ไม่ทุกคนที่สามารถอยู่ที่นั่นได้ เหตุนี้เองจึงมีคำกล่าวที่ว่า ฝึกฝนสิ่งนี้ขณะที่อยู่ที่บ้าน ผู้เลื่อมใสศรัทธาเองก็แยกพื้นที่จากกันเพื่อที่จะทำกราบไหว้บูชา ฯลฯ พวกเขานั่งในที่นั้นและหมนลูกประจำ ดังนั้นจำเป็นต้องอาศัยสันโดษในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงนี้ด้วย ลูกต้องจดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้น ไม่มีเรื่องของการใช้คำพูดในสิ่งนี้ ลูกจำเป็นต้องหาเวลาที่จะฝึกฝนการจดจำระลึกถึงนี้ ลูกรู้ว่าพ่อทรงสร้างคือผู้สร้างที่มีขีดจำกัด ในขณะที่ผู้เดียวนี้คือผู้สร้างที่ไม่มีขีดจำกัด ประชาชาติบราห์มานั้นก็ไม่มีขีดจำกัดด้วยเช่นกัน ท่านนำลูกๆมาเลี้ยงดู ชีพบาบาไม่ได้นำใครมาเลี้ยงดู ลูกนั้นคือลูกๆ ของท่านเสมอ ลูกๆ ดวงวิญญาณพูดว่า ลูกคือลูกๆ ที่คงอยู่ตลอดไปของชีพบาบา บราห์มาได้นำลูกมาเลี้ยงดู แต่ละประเด็นต้องเข้าใจอย่างดีมาก พ่อบริบายแก่ลูกๆ ทุกวัน ลูกพูดว่า บาบา, เราไม่สามารถจดจำท่านได้ พ่อพูดว่า ลูกต้องหาเวลาสำหรับสิ่งนี้ บางคนก็เป็นเช่นที่ว่าพวกเขาไม่สามารถให้เวลาได้เลย พวกเขามุ่งงานมากมายในสติปัญญาของเขา ดังนั้นพวกเขาจะสามารถอยู่ในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงได้อย่างไร? พ่อบริบายว่า สิ่งหลักคือการพิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ และลูกจะกลับมาริสุทธี “ฉันคือดวงวิญญาณ, ลูกของชีพบาบา” นี่คือ “มานมานะบัพ” สิ่งนี้ต้องการความเพียรพยายาม ไม่มีเรื่องของการได้รับพร ฯลฯ ไม่เลย นี่คือการศึกษาล่าเรียน ไม่สามารถมีพรหรือความเมตตาในสิ่งนี้ พ่อนั้นเคยวางมือของพ่อไว้เหนือลูกหรือไม่? ลูกรู้ว่าลูกกำลังได้รับมรดกของลูกจากพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด ทุกสิ่งนั้นรวมอยู่ในพร “ขอให้ลูกเป็นอมตะ!” “ขอให้ลูกมีชีวิตที่ยืนยาว!” ลูกจะมีชีวิตที่เต็มอายุ ที่นั่นจะไม่เคยมีความตายก่อนเวลาอันควรใดๆ ไม่มีผู้รู้หรือผู้เคร่งศาสนาใดๆ สามารถให้มรดกนี้แก่ลูก พวกเขาพูดว่า ขอให้ลูกมีบุตรชาย! ดังนั้นผู้คนคิดว่าพวกเขานั้นมีบุตรชายเนื่องจากพรนั้น ใครก็ตามที่ไม่มีบุตรชายก็จะไปและกลายเป็นสาวกของเขา ความรู้ที่ได้รับมาเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ความรู้ก็คือสิ่งที่ไม่มีสิ่งใดเจือปนและเป็นผลรางวัลของความรู้สุดท้ายนั้นเป็นเวลาครึ่งวงจร และแล้วก็มีความไม่รู้ ความเลื่อมใสศรัทธานั้นกล่าวได้ว่าเป็นความไม่รู้ ทุกสิ่งได้รับการอธิบายอย่างชัดเจนมาก อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่พ่อ บัพทิตา พ่อบริบายจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. เวลานี้เป็นสภาพของการปลดเกษียณของลูก ดังนั้น ละทิ้งทุกสิ่งจากสติปัญญาของลูก และอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อผู้เดียว นั่งอย่างสันโดษและฝึกฝน: ฉันเป็นดวงวิญญาณ, ฉันเป็นดวงวิญญาณ

2. กลายเป็นดอกไม้ที่ทำงานรับใช้ อย่าได้มีการกระทำเช่นนั้นที่จะทำให้งานรับใช้เสียหายอันเนื่องจากอิทธิพลของจิตสำนึกที่เป็นร่าง กลายเป็นเครื่องมือที่จะให้ประโยชน์แก่ผู้คนมากมาย หาเวลาที่จะมีการจดจำระลึกถึงอย่างแน่นอน

พร: ขอให้ลูกกลับมาเป็นอิสระจากการความผูกพันยึดมั่นโดยสิ้นเชิง โดยการซึมซับความใหม่ของความรู้ของความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

ความใหม่ของความรู้ของพระเจ้านี้คือความบริสุทธิ์ ลูกพูดด้วยความซาบซึ้งทางจิตว่าไฟและสาลีสามารถอยู่ด้วยกันได้โดยไม่ติดไฟ ลูกได้ทำลายโลกและพูดว่า ถ้าไม่กลับมาบริสุทธิ์ลูกจะไม่สามารถกลับมาเป็นดวงวิญญาณโยคีหรือญาณิได้ ดังนั้น ความบริสุทธิ์หมายถึงการเป็นอิสระจากความผูกพันยึดมั่นโดยสิ้นเชิง อย่าให้มีความผูกพันยึดมั่นกับบุคคลหรือวัตถุสิ่งของใดๆ ด้วยความบริสุทธิ์เช่นนี้เท่านั้นที่ลูกจะสามารถทำงานรับใช้ในการชำระวัตถุทำให้บริสุทธิ์ได้

คติพจน์: ความบริสุทธิ์คือรากฐานหลักของชีวิตของคุณ แม้ว่าคุณจะต้องตาย คุณจะต้องไม่ยอมทิ้งศาสนาของคุณเอง

***** โอม ขานติ *****